

[Wilhelm]

I praksis drejer dette forslag sig alene om, at justitsministeriet skal befries for den meningsløse opgave at administrere en forbudslov, som ingen virkning har, men som giver en del overflødig og bureaukratisk arbejde med at behandle og imødekomme dispensationsansøgninger. At det samtidig kommer til at tage sig ud som lidt af en ideologisk sejr at få helligdagsloven afskaffet, skyldes alene refleksreaktionerne fra visse kredse, også demonstreret af nogle ordførere her i dag, som står parate til at forsyne enhver ormstukken overlevering med rituel fims og påstå, at der er tale om ånd eller kultur.

Der er derfor grund til at nævne, hvad lovens virkning ville være, hvis den stadig blev administreret efter sin bogstav og ikke efter dispensationsmuligheden. Den ville forbyde kulturelle og sportslige arrangementer med professionel deltagelse i kirketiden. Den skelner ikke mellem skidt og kanel, og den har ikke de elektroniske medier for øje. Resultatet ville være, at den ud over at være formynderisk, nemlig ved at bestemme, hvad de 96 pct. af befolkningen må og ikke må bruge deres tid til, mens de 4 pct. går til gudstjeneste, ville være direkte kulturfjendsk. Den forbyder f.eks. fremvisning af seriøse film, måske endda med et religiøst tema, i forbudstiden, mens der er frit slag for skæg og ballade i de elektroniske medier. Det sidste skal jeg bestemt ikke beklage, men det viser lovens absurditet, hvis den blev administreret efter ordlyden. Det ville også have betydet, at f.eks. fodboldkampe ikke længere må afvikles søndag formiddag, efter at der er indført kontraktfodbold.

Så vidt jeg har fået oplyst, bliver alle disse besynderlige virkninger dog undgået ved en meget liberal dispensationspraksis. Tilbage er således kun et inderlig overflødigt papirarbejde med formelt at lade, som om vi stadig væk har en helligdagslov. Det bør afskaffes. Den regering, der lagde ud med et løfte om administrative forenklinger, men som har haft mere end svært ved at holde løftet om de 2 glade nyheder hver uge, burde med kys hånd modtage dette forslag om en beskeden antibureaukratisk reform.

De reaktioner, der i øvrigt har været på lovforslaget, kan kun bekræfte mig i den opfattelse, at der – som det også fremstod for 2 år siden ved tingets behandling af den daværende regerings småpinlige forslag om en 25

pct.s devaluering af forbudstiden – ikke kan findes ét lodigt argument imod forslaget. Fra en kristelig pressionsgruppe har vi modtaget en indsigelse, fordi det efter forslaget vil blive muligt eller måske ligefrem almindeligt at afholde motocross rundt om domkirken under højmessens. Det er rent ud sagt en ukristelig løgn. Sådanne arrangementer skal stadig have særlig tilladelse, og jeg går ud fra, at man ved administrationen heraf påser, at man ikke krænker de forskellige mindretal. Det gælder også lovens § 1, som justitsministeren talte om, og som ligger uden for dispensationsmulighederne. Forskellen er blot, at nu skal andre mennesker have lov til uden særlig dispensation at lave, hvad de vil, når det i øvrigt ikke kan genere kirkegængerne.

Ellers har jeg i den offentlige debat kun set et indlæg af den tidligere radikale landsformand Asger Baunsbak-Jensen. Men det er nu heller ikke kedeligt. »Vedtagelse af forslaget er udtryk for åndelig fattigdom«, siger han. »Det danske folk har mistet en fælles livsopfattelse.« Tja. Hvis han regnede arbejderbevægelsen med til det danske folk – men det gør han tydeligvis ikke – så ville han vide, at det skete for 100 år siden.

Et enkelt af Baunsbak-Jensens argumenter fortjener at blive citeret fuldt ud – det lyder:

»Tænk blot på skolen, som jo lider voldsomt under mangelen på et bærende fællessyn i opdragelsen.«

Mangelen på et bærende fællessyn! Og det er sagt af den mand, der som den første meldte sig under hr. Erhard Jakobsens fane til korstoget mod den påståede indoktrinering. Nu efterlyser han ligefrem indoktrinering. Et bærende fællessyn. Det skal blot være hans syn, hans livsopfattelse, så er indoktrinering helt fin. Her har vi en illustration af den fordomsfuldhed, den dobbeltmoral, den småborgelige selvgothed, den mangel på radikal og rational tænkning, som har gjort Hørups parti til det, det er i dag, et parti, der ikke viser vejen, men bare ligger i vejen.

Til slut vil jeg udtrykke min glæde over, at det i dag, modsat sidst, er lykkedes socialdemokratiet at stille med en ordfører. Det er helt oplivende at se det mod og den dristighed, partiet udviser efter at være kommet i opposition. Nu tør de være med til noget så ovovet som at afskaffe forbuddet mod film og fodbold i kirketiden. Hvad kan det dog ikke